

לקוטי תורה • פרשת בחוקותי • מאמר 4

בשברי לכם מטה לחם ואפו עשר נשים לחמכם...

”כשאשבור לכם את מטה הלחם”

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ”ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/bechukosai/4](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/bechukosai/4)

1

בשברי לכם מטה לחם ואפו עשר נשים לחמכם בתנור אחד והשיבו לחמכם במשקל כו'. הנה ידוע שאף שלפי הנראה דברי התוכחות אלו הם קללות אבל לפי האמת אינם רק ברכות.

"כשאשבור לכם את משען הלחם, עשר נשים יאפו את לחמכם בתנור אחד, וישיבו את לחמכם במשקל" וכו'. ידוע שאף שלפי הנראה דברי התוכחה האלה הם קללות, לאמיתו של דבר אין הם אלא ברכות.

ולהבין זה הוא ע"ד מה שאמר בזהר תלת דרגין מתקשראן דא בדא קוב"ה [קודשא בריך הוא] אורייתא וישראל וכו' כולהו דרגא על דרגא סתים וגליא (בפ' אחרי דע"ג ע"א).

כדי להבין זאת, יש לבאר על פי דברי הזוהר: "שלוש מדרגות קשורות זו בזו: הקדוש ברוך הוא, התורה וישראל" וכו', "כולן מדרגה אחר מדרגה, נסתר ונגלה" (בפרשת אחרי, ע"ג ע"א).

וביאור ענין בחי' סתים היינו מה שאינו נראה ומושג ואינו מתלבש במקום כלל ונקי סתימא דכל סתימין, פ"י אפילו מן הסתימא הוא סתום ונעלם, ולית מחשבה דלהון תפיסא ביה כלל ועיין בסה"מ [בספר הדרת מלך] דקיי"א ע"א.

ביאור עניין בחינת ה"נסתר" הוא מה שאינו נראה ואינו נתפס, ואינו מתלבש במקום כלל; הוא נקרא "הסתום מכל הסתומים", כלומר, הוא נסתר ונעלם אפילו מן הנסתר, ו"אין מחשבה שלהם תופסת בו כלל". ועיינו בספר הדרת מלך, קיי"א ע"א.

2

ובחי' גליא הוא מה שאנו רואים עולם הגשמי בחי' מקום בעל ששה קצוות מעלה ומטה וד' רוחות העולם.

ובחינת הנגלה היא מה שאנו רואים — העולם הגשמי, בחינת מקום שיש לו שישה קצוות: מעלה ומטה וארבע רוחות העולם.

ולכאורה לא יתכן לומר על בחי' גשמית שהוא בחי' אלהות. אבל באמת הענין הוא כן

לכאורה, אי אפשר לומר על בחינה גשמית שהיא בחינה של אלקות. אבל לאמיתו של דבר, כך הוא העניין,

כי אין עוד מלבדו כתיב ומלכותו בכל משלה וכל מה שאנו רואים בדצח"מ [בדומם צומח חי מדבר] שבעוה"ז יש בכל גשמי מגשמיים הנ"ל חיות רוחני המחיה אותו תמיד

שכן נאמר "אין עוד מלבדו", וכן "ומלכותו בכל משלה". בכל מה שאנו רואים מן הדומם, הצומח, החי והמדבר שבעולם הזה, בכל דבר גשמי מן הדברים הגשמיים שהוזכרו לעיל, יש חיות רוחנית המחיה אותו תמיד,

והוא ג"כ נק' בחי' מקום כמ"ש הנה מקום אתי שיש ג"כ בחי' מקום למעלה וכו'.

וגם היא נקראת בחינת מקום, כמו שנאמר "הנה מקום אתי" — שגם למעלה יש בחינת מקום, וכו'.

3 ופי' מקום שהחיות רוחני בחי' מקום הוא ונק' ג"כ גליא ובטל הוא לבחי' סתום שלמעלה ממנו מן בחי' מקום כענין ביטול אותיות המחשבה בשכל כידוע ואינו מתלבש בו כלל.

פירוש "מקום" הוא שהחיות הרוחנית היא בחינת מקום, והיא נקראת גם "גלוי"; והיא בטלה לבחינת "סתום" שלמעלה ממנה, למעלה מבחינת מקום, בדומה לביטול אותיות המחשבה בתוך השכל, כידוע; והסתום אינו מתלבש בה כלל.

וזהו ברוך המקום כי ברוך הוא לשון המשכה להמשיך מן למעלה מן המקום לבחי' מקום ע"ד האמור בברכת השנים להמשיך מן למעלה מן הזמן לבחי' זמן.

וזהו "ברוך המקום": "ברוך" הוא לשון המשכה — להמשיך ממה שלמעלה מן המקום אל בחינת מקום, בדומה לאמור בברכת השנים: להמשיך ממה שלמעלה מן הזמן אל בחינת זמן.

וזהו ברוך ה' כו' מן העולם ועד העולם, (ענין מקום רוחני י"ל [יש לומר] דהיינו ו"ק [וי קצוות] עליונים שהם שרש הו"ק [הוי קצוות] גשמיים צפון ודרום כו' שזהו בחי' המקום,

וזהו "ברוך הוי' וגו' מן העולם ועד העולם". (בעניין מקום רוחני אפשר לומר שהכוונה לשש הקצוות העליונות, שהן השורש לשש הקצוות הגשמיות — צפון ודרום וכו', וזהו בחינת המקום;

וכן נתבאר במ"א ע"פ וארא אל אברהם כו' בפי' וענין שהוא אחד בשבעה רקיעים והארץ וד' רוחות העולם כו' ע"ש, וע' מזה ג"כ בפי' בשלח ע"פ ויאמר משה אכלוהו היום כו'

וכך נתבאר במקום אחר על הפסוק "וארא אל אברהם" וכו', בפירוש ובמשמעות של [המאמר] שהוא אחד בשבעת הרקיעים, בארץ ובארבע רוחות העולם וכו'; עיינו שם. ועיינו בעניין זה גם בפרשת בשלח, על הפסוק "ויאמר משה אכלוהו היום" וכו',

ובפי' בראשית בד"ה השמים כסאי עולם נק' בחי' אש ומים כו' דהיינו המדות עליונות כנודע, וכן הוא בפרדס בערכי הכינויים ערך מקום. ולמעלה מבחי' מקום רוחני היינו חו"ב [חכמה ובינה] כו' וכ"ש [וכל שכן] למעלה יותר כו'.

ובפרשת בראשית, במאמר המתחיל "השמים כסאי", העולם נקרא בחינת אש ומים וכו', כלומר המדות העליונות, כידוע. וכך הוא בפרדס, בערכי הכינויים, בערך "מקום". ולמעלה מבחינת מקום רוחני נמצאות חכמה ובינה וכו', וכל שכן למעלה מהן עוד וכו'.

אכן בזח"א [בזהר חלק א] ויצא דקמ"ז מבואר דבחי' מלכות נקי' מקום וכ"ה בזהר בשלח דס"ג סע"ב [סוף עמוד ב] ועיין בזהר ויקהל דר"ז ע"א וע' בסש"ב [בספר של בינונים] ח"ב [חלק ב'] פ"ז [פרק ז']).

אולם בזהר, חלק א, ויצא, דף קמ"ז, מבואר שבחינת מלכות נקראת "מקום"; וכן הוא בזהר, בשלח, בסוף דף ס"ג; ועיינו בזהר, ויקהל, דף ר"ז ע"א; ועיינו בספר של בינונים, חלק ב, פרק ז.

והנה אורייתא ג"כ סתים וגליא פי' כענין הקללות האלה שלפי הנראה ומושג בחי' גליא אינו מדבר בישראל כמ"ש ונתן ה' אלהיך את כל האלות האלה על אויביך וגו'.

והנה גם התורה היא סתום וגלוי. כלומר, כמו בקללות האלה: לפי מה שנראה ומוכן מבחינת הגלוי, אין הן מדברות על ישראל, כפי שנאמר: "ונתן ה' אלקיך את כל האלות האלה על אויביך" וגו'.

והיינו בחי' עשו שהוא בחי' אלה לשון רבים טורי דפרודא כמ"ש נפשות עשו, ועיין בזח"א [בזהר חלק א] ויחי דרכ"ז ע"ב,

וזוהי בחינת עשו, שהיא בחינת "אלה" — לשון רבים, "טורי דפרודא", כפי שנאמר "נפשות עשו"; ועיינו בזהר, חלק א, ויחי, דף רכ"ז ע"ב.

אבל ואתה תשוב ושמעת בקול ה' וגו'. כי הפנימית בבחי' סתום בהמשכות החיות מן הסתום אל הגליא.

אבל "ואתה תשוב ותשמע בקול ה'" וכו': שכן הפנימיות היא בבחינת הנסתר, בהמשכת החיות מן הנסתר אל הגלוי.

וזהו בקול גו' [וגו' / גומר] והם בחינת ה ברכות שבקללות (ע' [עייין] במ"ש ע"פ כי תשמע בקול וגו' בפ' ראה, והנה ברכות אלו הוא ע"ד מ"ש בגמ' [בגמרא] פ"ק [פרק קמא] דמ"ק [דמועד קטן] ד"ט ע"ב הנך כולוהו ברכתא נינהו כו',

וזהו [פירוש] "בקול" וכו', והן בחינת הברכות שבקללות. (ראו מה שנכתב על הפסוק "כי תשמע בקול" וכו' בפרשת ראה. והנה, ברכות אלו הן על דרך מה שנאמר בגמרא, בפרק הראשון של מועד קטן, דף ט ע"ב: "כל אלו ברכות הן" וכו';

והיינו שהברכה היא מבחי' סתום, ומהרש"א [ומהרש"א] שם פי' והם עשו כן לחדודי כו', ויותר נראה כפשטן לפי שהברכה באופן זה היא מבחי' סתום).

כלומר, הברכה היא מבחינת הנסתר. המהרש"א שם פירש שהם עשו כך כדי לחדד [אותו] וכו'; אך נראה יותר לפרש את הדברים כפשוטם, שכן ברכה באופן זה היא מבחינת הנסתר.

והנה ידוע שהתורה נקי לחם והיא מחיה את הנשמה כמזון הגשמי שמחיה את הגוף אף שהלחם הוא בחי' צומח והאדם הוא בחי' חי מדבר

והנה ידוע שהתורה נקראת לחם והיא מחיה את הנשמה, כשם שמזון גשמי מחיה את הגוף. ואף שהלחם הוא מבחינת הצומח, ואילו האדם הוא מבחינת חי המדבר,

והוא נגד השכל, לכאורה שיהא החי מדבר ניזון ומקבל חיות מן דבר שהוא למטה ממנו במדרגה,

לכאורה הדבר מנוגד לשכל: כיצד ייתכן שחי המדבר יזון ויקבל חיות מדבר הנמוך ממנו במדרגה?

אך אמנם הענין הוא שבאמת תבואת הארץ שרש חיותם הוא ממקום גבוה מאד אלא שנפלו בשבירה להצמיח החטה,

אולם, לאמיתו של דבר, שורש החיות של תבואת הארץ הוא ממקום גבוה מאד, אלא שהיא נפלה בשבירה כדי להצמיח את החיטה.

וכן בענין התורה שנקי לחם ומזון להנשמה הוא ג"כ על דרך הנ"ל שסודות התורה נשתלשלו בדברים גשמיים איסור והיתר טומאה וטהרה כו'.

וכך גם בתורה, הנקראת לחם ומזון לנשמה: גם בה הדבר הוא על דרך האמור לעיל, שסודות התורה השתלשלו והתלבשו בעניינים גשמיים — איסור והיתר, טומאה וטהרה וכו'.

ועמ"ש מזה ע"פ וידבר משה אל ראשי המטות. וכ"ז [וכל זה] מפני שנפלו בשבירה פי' מחמת שבירת לוחות הראשונות שהיו מתחלה חירות ממלאך המות ומחמת שבירתן נתלבשה התורה בדברים גשמיים,

וראו מה שנכתב על כך על הפסוק "וידבר משה אל ראשי המטות". וכל זה מפני שנפלו בשבירה, כלומר, מחמת שבירת הלוחות הראשונים, שבהם הייתה בתחילה "חירות ממלאך המוות"; ומשנשברו התלבשה התורה בעניינים גשמיים,

(וכמ"ש בלק"ת [בלקוטי תורה (להאריז"ל)] פ' תשא שסוד שבירת הלוחות הי' [היה] כעין שבירת הכלים כו' ע"ש, ועמ"ש מענין חרות על הלוחות בביאור ע"פ אם בחקתי).

(וכפי שנכתב בלקוטי תורה של האריז"ל, פרשת כי תשא, שסוד שבירת הלוחות היה דומה לשבירת הכלים וכו'; עיינו שם. ועיינו גם במה שנכתב בעניין "חרות על הלוחות" בביאור על הפסוק "אם [תלכו] בחוקותי".)

וזוהו בשברי לכם מטה לחם מטה לחם הוא עץ החיים בחי' סתים ובשכירת עץ החיים שהוא שכירת הלוחות נפלה ונשתלשלה בדברים גשמיים כו':

זהו [פירוש] הפסוק "בשברי לכם מטה לחם": מטה לחם הוא עץ החיים, בחינת הנסתר; ובאמצעות שכירת עץ החיים, שהיא שכירת הלוחות, [התורה] נפלה והשתלשלה אל תוך עניינים גשמיים וכו'.

4 ב ואפו עשר נשים. פ"י ואפו כי הנה התורה נק' לחם חטה שהוא כ"ב אותיות התורה כמנין חט"ה.

2. "ועשר נשים תאופינה". פירוש "תאופינה": התורה נקראת לחם חיטים, והכוונה לעשרים ושתים אותיות התורה, כמניין המילה "חיטה".

והענין כי האוכל עיסה שלא נאפית עדיין אינה מתעכלת במעיו כלל ואינה נבלע באבריו להיות ממנה דם הנפש

העניין הוא שכאשר אדם אוכל בצק שעדיין לא נאפה, הוא כלל אינו מתעכל במעיו ואינו נספג באיבריו באופן שייווצר ממנו דם הנפש;

אבל האוכל אחר אפייתו הוא מתעכל במעיו ונבלע באבריו להיות ממנו דם הנפש והיו לאחדים ממש. אבל כאשר אדם אוכל אותו לאחר שנאפה, הוא מתעכל במעיו ונספג באיבריו, כך שנוצר ממנו דם הנפש, והם נעשים לאחד ממש.

5 וכן הענין במזון הנפש שהיא התורה שכשאינה אפוייה אצל האדם כמו שית' לקמן, אף אם הוא אדם

שלומד תורה הרבה אינה מתאחדת עמו

כך גם בעניין מזון הנפש, שהיא התורה: כאשר התורה אינה אפוייה אצל האדם, כפי שיתבאר בהמשך, אף אם הוא מרבה ללמוד תורה, היא אינה מתאחדת עמו;

אלא היא ענין בפ"ע [בפני עצמו] והוא בפני עצמו ואינו מקבל חיות כלל ממנה כענין הלחם הגשמי שלא נאפה עדיין כלל, אבל כשהתורה אפוייה אצל האדם היא נבלעת בכל רמ"ח אבריו והיו לאחדים ממש כנ"ל.

אלא היא דבר בפני עצמו והוא דבר בפני עצמו, והוא אינו מקבל ממנה חיות כלל, כמו לחם גשמי שעדיין לא נאפה כלל. אבל כשהתורה אפוייה אצל האדם, היא נבלעת בכל רמ"ח איבריו, והם נעשים ממש לאחד, כנוצר לעיל.

וזהו שאמרו חז"ל [חכמינו זכרונם לברכה] על פסוק ערוכה בכל ושמורה אם ערוכה בכל רמ"ח אבריו היא שמורה וכו'. וכמשנ"ת [וכמו שנתבאר] ע"פ ושבתה הארץ.

זהו שאמרו חז"ל על הפסוק "ערוכה בכל ושמורה": אם היא ערוכה בכל רמ"ח אבריו, היא שמורה וכו'. וכפי שנתבאר על הפסוק "ושבתה הארץ".

ולהבין ענין האפיה הוא ענין אמרם ז"ל [זכרוננו לברכה / זכרונם לברכה] כי התורה נתנה אש שחורה על גבי אש לבנה,

כדי להבין את ענין האפיה, יש לבאר את דברי חז"ל שהתורה ניתנה כאש שחורה על גבי אש לבנה.

(וע' בהרמ"ז [בהרב משה זכות] פ' עקב דף ע"ב סע"ב [סוף עמוד ב]. פי' אש שחורה חכמה סתימאה ע"ג אש לבנה הוא אבא. וא"כ פי' וענין אש שחורה הוא ע"ד ישת חשך סתרו ועמ"ש מזה ג"כ בד"ה שחורה אני ונאווה ע"ש).

(ועיין בהרמ"ז, פרשת עקב, דף ע"ב ע"ב. פירוש הדבר: אש שחורה היא חכמה סתימאה, על גבי אש לבנה, שהיא אבא. ואם כן, משמעותה ועניינה של אש שחורה הם על דרך "ישת חושך סתרו"; ועיין גם במה שנכתב על כך במאמר המתחיל "שחורה אני ונאווה").

והנה ענין אש שחורה הוא אש מסותרת ונעלמת בלב כל א' ואחד מישראל באהבה ותשוקה לדבקה בו ית', שאף שהוא טרוד בעסקיו הגשמיים

והנה, עניינה של אש שחורה הוא אש נסתרת ונעלמת בלבו של כל אחד ואחד מישראל, כאהבה וככמיהה לדבקות בו יתברך. ואף שהוא טרוד בענייניו הגשמיים,

כי לבו בוער תמיד לאהבת ה' כמ"ש צעק לבם אל אדני כי הלב צועק בהעלם והסתר לדבקה בו ית' ונק' חולת אהבה וכמ"ש סמכוני באשיות וגו' כי חולת אהבה אני

הרי לבו בוער תמיד באהבת ה', כמו שנאמר: "צעק לבם אל אדני"; הלב צועק בהסתר ובהעלם, כדי לדבוק בו יתברך. וזה נקרא "חולת אהבה", כמו שנאמר: "סמכוני באשיות וגו' כי חולת אהבה אני".

(וזהו ענין אני ישנה ואעפ"כ [ואף על פי כן] ולבי ער. ועמ"ש ע"פ ציון במשפט תפדה), ובאהבה זו המסותרת ובווערת אשר רשפיה רשפי אש שלהבת י"ה שמתלהב ובווער תמיד לדבקה בו ית' בזה יוכל האדם לאפות לחם חטה

(וזהו ענין "אני ישנה", ואף על פי כן "ולבי ער". ועיין במה שנכתב על הפסוק "ציון במשפט תפדה"). ובאהבה נסותרת ובווערת זו, אשר "רשפיה רשפי אש שלהבת י"ה", והיא מתלהטת ובווערת תמיד כדי לדבוק בו יתברך, יכול האדם לאפות לחם חיטה,

שהיא התורה וכשיאפה האדם את התורה בשלהבת האהבה אליו ית', בזה יוכלו דברי תורה במעיו והיו לאחדים עמו.

שהוא התורה. וכאשר האדם אופה את התורה בשלהבת האהבה אליו יתברך, דברי התורה נספגים במעיו ונעשים לאחדים עמו.

7 וזהו ואפו לחמכם פי' התורה בתנור אחד פי' בחמימות האהבה הבאה מהתבוננות של אחד יחודו של עולם.

זהו [פירוש] "ואפו לחמכם" — כלומר, התורה — "בתנור אחד", היינו בחמימות האהבה הבאה מתוך ההתבוננות ב"אחד", באחדותו של העולם.

וענין עשר נשים הוא שכנפש כל אחד ואחד מישראל יש עשר בחינות שלש אמות ושבע כפולות ובעשרה דברים אלו יהיה האפיה הנ"ל ויהיו בחי' אלו בחי' נוקבא שידע שבאמת אין הטוב שלו.

וענין "עשר נשים" הוא שכנפשו של כל אחד ואחד מישראל יש עשר בחינות — שלוש אמות ושבע כפולות — ובעשר בחינות אלו תתרחש האפיה האמורה. בחינות אלו יהיו בחינת נוקבא: עליו לדעת שבאמת אין הטוב שלו.

דהיינו התשוקה לדבקה בו ית' אינו מעצמו ועבודתו רק בעל האמת נותן לו האמת.

כלומר, התשוקה לדבוק בו יתברך אינה באה ממנו ומעבודתו; רק בעל האמת נותן לו את האמת.

8 וזהו היה בעיניך כרשע אפילו אם אחד לומד תמיד תורה ומתפלל תמיד מ"מ היה בעיניך כרשע.

זהו פירוש "והיה בעיניך כרשע": גם אם אדם לומד תורה ומתפלל ללא הרף, עליו להיות בעיניו כרשע.

אבל הרע בעצמו שעושה שלו הוא כי הוא מעצמו, וזהו שלהבת י"ה כי השלהבת לאהבת

אבל הרע עצמו הוא שהוא עושה אותו לשלו, כאילו הוא נובע ממנו עצמו. זהו פירוש "שלהבת י"ה": שהרי שלהבת האהבה ל-

ה' הוא מן י"ה וכשיהיה [וכשיהיה] בעצמו בחי מקבל לבד ולא בחי יש בפ"ע [בפני עצמו] יוכל לבוא לידי אפייה הנ"ל, ועיין מ"ש סדי"ה שימני כחותם.

ה' היא מיה. וכאשר האדם עצמו נמצא בבחינת מקבל בלבד, ולא בבחינת יש בפני עצמו, הוא יוכל להגיע לאפייה האמורה לעיל. ועיין במה שכתוב בסוף המאמר המתחיל "שימני כחותם".

והשיבו לחמכם במשקל פי' שישב התורה ע"י אפייה הנ"ל ממטה למעלה בבחי' משקל כמ"ש ושקל בפלס הרים שהוא בבחי' שלמעלה מבחי' הרים שבו שוקל הרים ונקרא מתקלא בזהר

"והשיבו לחמכם במשקל": כלומר, באמצעות האפייה האמורה לעיל הוא ישיב את התורה מלמטה למעלה, בבחינת משקל, ככתוב "ושקל בפלס הרים". זו בחינה שלמעלה מבחינת ההרים, שבה הוא שוקל את ההרים; ובזהר היא נקראת מתקלא (המאזניים).

(כפ' תרומה קע"ו ב' האזינו דר"צ ע"א. ועמ"ש בד"ה לבך יהגה אימה. איה סופר איה שוקל ומ"ש בד"ה אתם נצבים בענין ושקל בפלס ועמ"ש בענין תנופת שתי הלחם ע"פ והניף הכהן אותם), ואכלתם ולא תשבועו ע"ד אוהב כסף כו'.

(בפרשת תרומה, קע"ו ע"ב; האזינו, ר"צ ע"א. ועיין במה שכתוב במאמר המתחיל "לבך יהגה אימה": "איה סופר איה שוקל"; ובמה שכתוב במאמר המתחיל "אתם נצבים", בענין "ושקל בפלס"; ועיין במה שכתוב בענין תנופת שתי הלחם, על הפסוק "והניף הכהן אותם") "ואכלתם ולא תשבועו" — על דרך "אוהב כסף" וגו'.

כן באהבתה תשגה תמיד לחזור פעמים רבות אין מספר. ובכל פעם יהיו בעיניו חדשים ממש ולא ישבע נפשו בהם לעולם.

כך גם "באהבתה תשגה תמיד": לחזור על התורה פעמים רבות מספור. ובכל פעם יהיו דבריה בעיניו חדשים ממש, ונפשו לא תשבע מהם לעולם.

וכמ"ש אל תבזו כי זקנה אמן. וגם שלא יהיה בבחי' זקנה. וכמאמר רז"ל [רבותינו זכרונם לברכה] ומי איכא זקנה קמיה כו'.

וכמו שכתוב: "אל תבזו כי זקנה אמן". וגם שלא תהיה התורה בבחינת זקנה; וכמאמר חז"ל: "ומי איכא זקנה קמיה" וכו'.

שהוא ית' למעלה מהזמן ואין הזמן מושל בו להזקינו. אבל בלאו הכי אינו מקבל חיות מן התורה כי וכבודי לאחר לא אתן כו':

שהרי הוא ית' למעלה מהזמן, והזמן אינו שולט בו כדי להזקינו. אבל אם לא כן, האדם אינו מקבל חיות מן התורה, כי "וכבודי לאחר לא אתן" וכו'.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likutei-torah/bechukosai/4

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק